

**[Stegger Nielsen.]**

Henseende bør iagttages som meget vigtige. Den ærede socialdemokratiske Ordfører, Hr. H. P. Johansen, var inde paa noget af dette, og her gælder det ikke mindst, at det drejer sig om at faa de rigtige Folk frem til Gerningen. Jeg er saa gammeldags, at jeg mener, at det, som i hvert Fald Læreruddannelsen for Aar tilbage byggede stærkt paa, er det rigtige, nemlig at det ikke her alene drejer sig om, at man ad den Vej kan skabe sig en Livsstilling, men at man ogsaa har Forstaaelse, Lyst og Interesse — der er nogen, der siger: føler et Kald — til denne Gerning. Man har undertiden trukket lidt paa Skuldrene ad dette Udtryk, men jeg mener, det er godt. Det er ikke blot en Livsstilling, det er ikke ligegyldigt, hvilke Folk der kommer frem til denne Gerning, men det er meget vigtigt, at det bliver de rigtige Folk. Ved den ordinære Læreruddannelse har vi jo Optagelsesprøven, og dér kan man ved at høre de unge Mennesker danne sig et Skøn over deres Kundskabsforraad, men naar man sidder med dem, kan man ogsaa i de Dage, Optagelsesprøven staar paa, danne sig et personligt — naturligvis noget overfladisk — Skøn over, hvad den unge Mand eller Kvinde er værd i Karakter og Personlighed. Nu er det ikke Meningen her at lave nogen Optagelsesprøve, men jeg forstaar nu, at det i alt Fald er Meningen, at de Studenter, der ansøger om at komme ind til denne korte, 2½-aarige Uddannelse, skal underkaste sig en Bedømmelse, idet der er den Begrænsning for, at de kan faa Adgang, at de skal have mindst mg ÷ til Studentereksamen. Jeg peger igen paa, at dette med at finde de rigtige Folk ogsaa af denne Kategori er meget vigtigt, og specielt netop fordi Uddannelsen her bliver kortere. Det tror og haaber jeg ogsaa man i høj Grad er opmærksom paa, fordi det vil ikke kunne gaa an uden videre Sondring at aabne almindelig Adgang til at faa denne Uddannelse — det kunde være i høj Grad farligt.

Jeg hører nu, at de paagældende Studenter skal tage første Del paa 1 Aar og anden Del paa 1½ Aar, og har derved faaet et Spørgsmaal klaret, hvis Besvarelse ikke fremgik af Lovforslaget. Jeg forstaar, at disse Lærere skal have et Eksamensbevis; de skal antagelig ogsaa bestaa en Eksamen paa samme Maade som Seminariet elever, der uddannes paa ordinær Vis. Jeg tillægger det stor Betydning, at Uddannelsen bliver tilrettelagt saaledes, at de Lærere, der bliver uddannet paa den korte Tid, ikke bliver noget for sig, men kommer ud som Lærere, der har bestaaet Lærereksamen paa lige Fod

med alle andre, at der ikke sondres mellem dem og andre, at vi altsaa ikke faar flere Slags Lærere.

Endvidere er det betydningsfuldt, at ogsaa denne nye Kategori af Lærere bliver seminariepræget og ikke alene kursuspræget. Det vil betyde meget for den unge Mands og Kvindes Udvikling og Modenhed. Vi er en Del Lærere og Lærerinder i Danmark — forhaabentlig mange —, der takker vore Seminarier for gode Kundskaber, de gav os i vore Uddannelsesaar, men fuldt saa meget takker dem for den personlige Paavirkning, vi modtog af dygtige Kvinder og Mænd, der stod i Seminariets Tjeneste, og som var med til at præge os, præge vor Indstilling med den Livsgerning for Øje, som vi havde valgt. Det er det, jeg mener med, at vi er seminarieprægede frem for kursusprægede, og det betyder meget. Men alt dette maa naturligvis ordnes gennem Regler om Læseplan, Tilrettelægning og Afholdelse af Eksamen, Regler, hvis Fastlæggelse efter Lovforslaget er henlagt til Undervisningsministeriet. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. H. P. Johansen i, at det ikke vil være uden Interesse ganske kort i et Samraad med Ministeren at høre, hvorledes han tænker sig at ordne disse Ting, som er af saa stor Værdi.

Jeg takker for, at man i det andet høje Ting har været opmærksom paa, at man ikke skal udelukke „Manden fra Ploven“, hvad der var saa megen Tale om i 1933 ved den nye Seminarielovs Gennemførelse, men at man ogsaa aabner Adgang for Folk f. Eks. fra Højskolen til at komme ind paa Seminarierne. Jeg tror, at man for den danske Skoles Skyld skal være meget opmærksom paa dette. Jeg tror ikke, det har været de ringeste Folk, der er kommet derudefra i en moden Alder. De havde den indre Gnist og den Tilskyndelse, der var dikteret ikke af, at det her drejede sig om et Levebrød, men om en Gerning. Dette har været af megen Værdi i den danske Skole, og den økonomiske Hjælp, der er stillet i Udsigt til Fremme af dette Formaal, takker jeg for.

I øvrigt imødeser jeg med Tilfredshed, at hele Spørgsmaalet om Seminarieuddannelsen i en nær Fremtid bliver henvist til en Seminariekommission, hvor det kan drøftes nærmere.

Med disse Bemærkninger kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling, og det samme gælder Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 160 af 18. Maj 1937 om Folkeskolen.

Jeg har ikke noget at indvende mod den